ל) [גיטין עו. סנהדרין עה.], ב) [קדושין לו: וש"נ], ג) לקמן

כח:, ד) ול"ל דתנון, ה) מנחות

די תנולה יא תוחתחא דתנולה

פ״א, ו) מנחות מח: ע״ש [תוק׳

פ"דן, ז') [גיטין עו:], **ה**') [דף כה.], **ע**) [במדבר ו], י') נ"ח

ולישני. כ) ל"ל דהתם.

הגהות הב"ח

(h) גם' את בנה בנזיר כיצד

מיחה או שמיחו הרוביו

היו לו וכו' לים המלח לא נהגין ולא מועלין דמי עולה: (3) שם ומו ליכל

(ג) שם לא קא חשיב מת

והיו לו מעות סתומין: (ד) רש"י ד"ה שקמלתה וכו" מתזונותיה על יד על יד עד שלקתה: (ד) ד"ה אמר ליה

בו א מיי׳ פ"ג מהל' זכייה ומתנה הלכה יב יג ופ"ז מהל' נדרים הלכה יו סמג עשין פב ולאוין רמב טוש"ע אה"ע סי' פה סעיף וטוש"ע י"ד סימן רכב:

בו ב מיי׳ שם ופ״ט מהל׳ נזירות הלכה ט סמג שם : טב ש"בוט

הלכה ג: הלכה ג: במ ד מיי פ״ה מהלכות פסולי המוקדשין הלכה א ופ"ט מהל" טירות הלכה

בח ג מיי׳ פ״ד מהל׳ מעילה

ל ה מיי׳ פ״ח מהל׳ מירות הלכה יב ופט״ו מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה כ:

נוסחת הריב"ן

א] דאקנייה ניהלה: ב] הוי: ג] הוי: ד] אע"פ שאמרו: גן יאי. זן מע פי שמנות. ה] על יד על יד: ו] בעלה מפי המורה הס"ד: ז] אלו הן ד" אילים של שלמי נזיר כוי שלה הא דאמרן כו': ח] גילח אומו קטן שהזירו אביו במוך כו': טו ולא רצה להיות נזיר הס"ד: ין אף הוא וקרוביו מיחו שלא להיות מיר אע״פ: כן סתומין היינו שהפריש לו אביו מעות לצורך נזירותו יפלו לנדבה כו': ל] שבהן: מן ואבדו: גן ילכו: סו במתניתיה: עו בו שתי שנים ט] במתוכתים. ע] כן שני שלים והביא בן שנה או ששחטן לשום תודה כשרים כו': כמלותן בן שתי שנים לשם שלמי נזיר קתני דלא הוו אלא ד' הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה מעות וכו" ילכו לים המלח. נ"ב עי" ח"מ: ב] תום' ד"ה חמר שמואל וכו׳ אלא עמוד. נ״ב א"מ שכתב כאן הס"ד "כ מה"ד על וכו': ואמ"כ וממייכ מהייד על וכרי. ג] ד"ה שלה הא וכו' היינו בממונה נמחק. ונ"ב היתה בהמתה שלה כצ"ל. א"מ: ד] ד"ה מפני וכו' אם יתרמי לו בהמה שלימה כל"ל. א"מ: ה] ד"ה ומו ליכל וכו׳ והביאם בני שנה. נ"ב כאן הס"ד ואח"כ מה"ד כשרים לשלמי נדבה א"מ: ו] ד"ה היו לו וכו׳ דהיו לה מעות סתומים כ"ב ע" א"מ: ז] בא"ד והא בסתומין וכו׳ ין בא יואל בטעונק דכו בהך דינא דלעיל. חי' דלעיל נמחק ונ"ב דלא פירש כל"ל. :უ″ნ

הגהות התוספות

 נדל"ל ול"ל. 2. נדל"ל כיון
דקיימא לשלמים. 3. ל"ל דלעיל מינה. 4. ל"ל במתני' דהכא. 5. ל"ל מופרשים.

פי' הרא"ש

לה קרבנותיה לצורך נזיר׳ זו דא״כ ניחא ליה כמו שנדרה וכמ״ד קיים ליכי ולא מצי תו למיפר. אלא מכבר אמר ... לה אם תצטרכי קרבנות קחי מעדרי: שקימצה מעיסתה טערייי שקימצה מעיטהה צמצמה מזונותיה והותירה: לא תיתיב על כרעיך כלו׳ לא תשב אלא עמוד על רגליך כמו מתותיה כרעיה דר׳ חנינא פ״ק דחולין: שלה הא דאמרי׳ במתני׳. האיש מדיר את בנו בנזיר לחנכו במצות או הלכה למשה מסיני כדמפ׳ לקמן ואם גלח או מיחה או קרוביו אחר שמת האב בטלי ואם הניח לו אביו מעות סתומים. מפני שראוין

קנה בהם בהמה שמינה וגדולה לשלמים וממעות אחרים יקנה חטאת ועולה ואין מעילה אלא בדבר שהוא מבורר שהוא קרוש לדבר הראוי למעול בו: שלאחר כפרה נמי סברא הוה ומיירי דהוה לאחר מיתה. איכא לפ׳ הך דשמואל שאל ידי רוב. היה ינינה די אילים שאינן טעונין לחם והשיב לו אלו הן וחלמודא קא בעי ותו ליכא א״נ שמואל א״ל לאבוה בר איהי אי נינה די אילים ומנה אותם ותו ליכא וכר מדברי שמואל: ששחטן שלא כמצותן. במנחות פרש״י שלא לאבוה בר איהי אלו הן ד׳ אילים ומנה אותם ותו ליכא וכר׳ מדברי שמואל: ששחטן שלא כמצותן. במנחות פרש״י שלא לשכן עוד פי׳ פירוש אחר שהביאן בני שנה ודרכן להיות בני שנחיים דכתיב בהו איל כשרים כדין שלמי נדבה דכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. וכן נמי אם הביאן בני שנה. ואינן טעונים לחם פרש״י הואיל ואין באין בתורת נזיר דבעי׳ על כפי הנזיר. ור״ פי׳ שאין טעונין לחם לתנופה. אבל לחם צריך להביא. ולא זרוע פר"י דהזרוע יתנו לכהנים דאין הבעלים יכולין לאוכלו ואין טעון תנופה. וה"ה במתני' ה"ל למתני ולא זרוע

במילחא דלא לריכא לה כגון שהפר לה לא אקני לה ופי׳ הר״ם דלא רבא אמר אפילו פימא רבען. והיכי דמי דמשעבד לה כגון מיירי שנתן לה עתה לקרבנות נזירות דח"ל קיים לה נדרה ושוב לא יוכל להפר אלא כגון דאמר לה קודם לכן ימים רבים אם תצטרכי לקרבנות מקחי מבהמותי: [האמרת]. ל"ג מנן דהוי

משמע כאילו בא להקשות והוא לא בא אלא לפרש: והא אמרינן מה שקנתה אשה קנה בעלה. לאו דווקא אלא כלומר הכי קיימא לן בעלמא: שקימצה מעיםתה. וא״ת והא

אמר בפרק אע"פ (כתובות נט.) דמותר מזונות לבעל וי"ל דהכא מיירי שאמר לה נאי מעשה ידיך במזונותיך ונתרלת בכך והותירה ממעשה ידיה והא ודאי דידה הוא ועוד תירך הר"ם דהא דאמרינן מותר מזונות לבעל כגון שקלבו לה כך וכך דינרין לשבת והחלו המזונות שדי לה באותה קלבה כדי שבעה והותר אותו מותר לבעל אבל הכא מיירי שקימלה מעיסתה שלא הוזלו המזונות אלא הימצה ופיחתה מפיה שלא אכלה כדי שובע דההוא מותר הוי ודאי דידה: ואמר לה על מנת שאין לבעליך רשות בהן. ר״ת פסק כרנ דאמר פרק בתרא דנדרים (דף פח.) המודר הנאה מחתנו ורולה ליתן מעות לבתו אומר הרי מעות נתונים ליד במתנה ובלבד שלא יהא לבעליך רשות בהן אלא מה שאת נושאת ונותנת בפיך ואמר רב עלה ל"ש אלא מה שאת נושאת ונותנת לתוך פיך אבל אמר לה מה שתרני תעשי קנה יתהון בעל ואע"ג דשמואל פליג עליה התם והלכתא כוותיה בדיני מ"מ כי איתשיל לענין איסורין איתשיל ובשמעתין קילר הש"ס וי"לי שאמר לה מה שאת נושאת ונותנת לפיך: אמר שמואל לאבוה בר איהי לא תיתיב. אלא עמוד בן על כרעיך על רגליך כמו מתותי כרעיה דר' חנינא בפרק קמא דחולין (דף ז:) עד דאמרת לי הדא מלמא: ארף הן אידים שלו ושלה ושל אחר מיתה ושל אחר כפרה. אע"ג דכולן משניות הם שמא שלאחר כפרה דלא תנינא בהדיא קמיבעיא ליה אי נמי כל זה מדברי שמואל שלה הא דאמרן עד [דפריך] ליה וחו ליכא

והא איכא ושאר שלמי נזיר כל זה פריך שמואל לאבוה בר איהי והשיב

רבא אמר אפי' תימא רבגן כי מקני לה גמי במלתא דצריכא לה במילתא דלא צריכא לה לא מקני לה: אם שלה היתה בהמתה חטאת תמות ועולה תקרב: היא מנא לה האמרת ⁰∗מה שקנתה אשה קנה בעלה אמר רב פפא שקמצתה מעיסתה איבעית אימא באקני לה אחר ואמר לה ע"מ שאין לבעליך רשות בהן: העולה תקרב עולה והשלמים תקרב כו': א"ל שמואל לאבוה בר איהי לאָ תיתיב על כרעיך עד דאמרת לי הדא יּ מילתא ואלו הן ארבעה אילים שאינן מעונין לחם שלו ושלה ושלאחר המיתה ושלאחר כפרה שלה הא דאמרן שלו דתנן יהאיש מדיר את בנו בנזיר ואין האשה מדרת את בנה בנזיר (6) גילח או שגילחוהו קרובים מיחה או שמיחוהו קרובים היו לו מעות סתומין יפלו לנדבה מעות מפורשין דמי חמאת' פילכו לים המלח דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן מעונין לחם שלאחר מיתה מנלן דתניא סיהמפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין בהן מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים ימת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה מעות מפורשין דמי חמאת יוליך לים המלח לא נהנין ולא מועלין דמי עולה יביאו עולה ומועלי בהן דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן מעונין לחם שלאחר כפרה סברא הוא שלאחר המיתה מאי מעם דלא חזיא לכפרה שלאחר כפרה גמי הא לא חזיא לכפרה ותו ליכא והאיכא 🌣 יושאר כל שלמי נזיר "ששחמן שלא כמצותן כשרים ולא עולין לבעלים לשום חובה ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לא לחם ולא זרוע כמצותן קא חשיב שלא כמצותן לא קא חשיב: ש היו לו מעות סתומים יפלו לנדבה:

דאקנייה אלה ניהליה והא דאמרת כיון דאקנייה לה פהויא דנפשה הא לא שוקשיאן דכי מקני לה במלחא דלריכא לה כו׳ דאמר לה אם תהא לריכה לשום כפרה תהא בהמה שלך וכיון דלא

לריכא לה דהפר לה בעלה הויא שלו ותלא ותרעה בעדר: היא מנא לה. הא בהמה הא קיימא לוי מה שקנתה אשה קנה בעלה: שקמלפה מעיספה. כגון דהשרה לה מזונות על ידי שליש ותנו בפרק אע"פ דן (כתובות סד:) דלא יפחות לה בשבוע משני קבין חיטין והלכה זו וקיפחה ממזונותיה על יד פו(ד) עד שלקחה בהן בהמה זו: איבעים אימא דחקני לה חחר. דחי קימלתה מעיסתה אמרינן נמי מה שקמנתה אשה קנה בעלה ח: א"ל שמואל לאבוה בר איהי כו' יו (ה) שלה [הא דאמרו]. במשנתנו דאיו טעונים לחם: גלח. קובתוד ימי מירותו שו: או שגילחוהו הקרובים. בתוך ימי נזירותו או שמיחה יו אע"פ שלא נתגלח בטלה מירות: ואם היו לו מעות סתומין כן יפלו לנדבה. ויביאו מהן עולות לקיך המזכח דאין חוששין לדמי חטאת שבהן כדלחמום שהלכה היא בנזיר כך: ואיגן טעונין לחם. שאין כאן נזיר ואין אני יכול לקרות בו על כפי הנזירש: המפריש מעום לנזירותו. והיו סתומין: לא נהנין ולא מועלין בהן מפני שהן ראוין להבית בכולן שלמים. דבכל מעה ומעה לשלהן יכול להביא בהן שלמים ובשלמים אמרינן (מעילה דף ו:) דליכא מעילה לפני זריקת דמים: מעות מפורשין דמי עוֹלה יביחו עולה. וה"ה דהוה ליה למיתני דדמי חטאת א] ילכו לים המלח: שלחחר כפרה. שאם הפריש בהמתו ואבדה או מעות מו ואבדן והפריש אחרים תחתיהן ואח"כ נמלאו חטאת או דמי חטאת סיוליך לים המלח והעולה תקרב עולה והשלמים לשלמים ונאכלים ליום אחד ואינן טעונין לחם דסברא הוא כו': וחו ליכא. אלא הני ארבעה אילים שלא יהו טעונין לחם: והא

איכא. דתני לוי סובמתני׳ דאמר

במס' מנחות (מח:) ובתוספתא דנזיר

(פ"ד ה"ח): ושחר כל שלמי נויר. לעיל

איירי בשלמים: ששחטן שלא כמלותן. דמלותן (ו) להביא בן שתי שנים עו לשם שלמי נזיר: כמצותן קתני. דלא הוו אלא ארבעה: 7"6

והלא

שלה כמלותן לה קחשיב: שלה הא דאמרן. במתני' גו (היינו בממונה): שלך דתגן האיש מדיר בנו בנויר. מתני' היה בפירקין (לקמן כח:) ובשילהי פירקין מפרש ליה למר דהלכה היא דאיש מדיר בנו [והלכה] נמקבל דיכול למחות בין הוא בין קרוביו לפיכך גלח הוא ועשה מעשה בגופו לבעל נזירות אביו או שמיחה בדיבורו: שלאחר מיתה. דמנן גרסינן דמשנה היא פ"ג דמעילה (דף יא.) המפריש מעות למירותו לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן או שמא אפילו מדאורייתא אסור אע"ג דקיימא לשלמים² מידי דהוה אשלמים מחיים דנהי דמעילה ליכא איסור דאורייתא איכא: בובר שראוין בודם דבא שלמים. דכיון שלא פירש כלום אם [יתרמי לו בהמה] דן שמינה יביא בכולן שלמים אם ירלה והשאר יביא מביתו ולכך אין מועלין בהן: הדך דו מעות בתומים יפדו דנדבה.

נדבת לבור עולה הויא: ראין שעובין לחם. במנחות (דף ד: ד״ה ואין) פרשינן דבעי על כפי נזיר לתנופה וליכא: שלאחר מיתה מאי שעמא. לא בעי שלמים לחם: דלא חזיא לכפרה. ואין כאן כפי נזיר: שלאחר כפרה נמי. כגון שנדר והפריש קרבנותיו ואבדו והביא אחרים ונחכפר בהן ואח"כ נמנאו הראשונים אותן שלמים נמי קריבין בלא לחם: [תן ליכא והאיכא ושאר שלמי נזיר ששחמן שלא במצותן. פירש רש"י במנחות (דף ממו) ששחטן שלא לשמן עוד פירש שם לישנא אחרינא שלא כמצותן דאיל כמיב ביה בן שתי שנים והביאם בני שנה ה] [כשרים] לשלמי נדבה: [נאכלין דיום אחד. כחומר שלמי נזיר דשאר שלמים נאכלין לשני ימים דדינן כחודה דאמר מר על זבח חודת שלמיו לרבות שלמי נזיר (מנחות דף יט.): ראין שעובין לא דחם ודא זרוע. הואיל ואין הנזיר ניתר בהן לכך אין טעונין זרוע להתבשל עם האיל ולעשות תנופה וה"ה דבמתניתין הוה ליה למיתני ולא זרוע: הדר דו בעות בתובים. הכי גרסינן בספרים והיו לו ומשמע דקאי אמפריש מעות למירותו דמסכת מעילה ולא אמתני׳ [דהכא] ו] דהיו לה מעות סתומים ונראה דלכך לא קשיא ליה אמתני׳ [דהכא] משום דאיכא לאוקומי דאמר למירות ולכך יפלו לנדבה דאי בעי מייחי בכולן עולה אבל אמתני׳ דהתם קשיא ליה דע"כ מיירי היכא דאמר לקרבנות מירותי דאם לא כן אמאי תנא מעות סתומות והא בסתומין איירי בהך דינא זן דלעילב אבל במתני׳ + דעד השתא איירי בבהמות ועתה התחיל לשנות דין דמעות סתומין ולהכי פריך אהא דהתם סתומים יפלו: הגה״ה יפלן לגדבה והלא דמי חשאת מעורבין בהן. ואיך יפלו לנדבה והוא הדין דהוה מצי לאוחובי והלא דמי שלמים מעורבין שאינן כליל ואיך יפלו לנדבה לעולת קיץ למזבח דהוי כולה כליל אלא דעדיפא פריך מחטאת שאינו כלל בר הקרבה לאחר המיתה אלא לים המלח אזיל

וא"ת י [וליחני] מפני שראוין להביא בכולן [עולה] כדאמר לעיל מפני שראוין להביא בכולן שלמים וי"ל י דהכא משום כשהוא חי שייך למימר מימליך אבל כשמת לא שייך למימר מימליך והרי הם כתחילת הפרשה והרי הם כמפורשים * גם לחטאת ועי"ל דהא דאמר שיכול לשנות להביאן כולן לשלמים היינו דווקא היכא דאמר אלו מעות לטירותי דמשמע אם ארצה אביא בשליש עולה ובשליש חטאת ובשליש שלמים או אם

שמואל לאצוה בר איהי כו׳ ואלו הם שלה דאמרינן במשנתנו: (ו) ד"ה ושאר וכו' למנותן היא להביא כל"ל והד"א:

מוסף רש"י מה שקנתה אשה קנה בעלה. לפירות להשתמש נה

(גיטין עד.). האיש מדיר את

גליון הש"ם

גמ' ילבו לים המלח. לא

נהנין ולא מועלין בהם:

בנו. קטן בנזיר. וחלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל (סוטה כג.). גילח. במוך ימי מירומו, או שגילחוהו קרוביו. במוך ימי מירומו, או שמיחה הבן תוך ימי נזירותו ואפילו יזכן ינון מי טולונו ינוכים. ניוס אחרון (לקמן כח:). המפריש מעות לנזירותו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו ומו פינט ממו מוסמת ומוס לעולה וחלו לשלמים (מעילה יא.). לא נהגין. בכל חותן מעות (שם) מדרבנן, מפני דמי עולה שבהן (מנחות ד:).ולא מרעלין. מפני שראויון לבל לשלמים. הואיל ולא הפריש אלו לחטאת ואלו לשלמים, ושלמים אין בהן מעילה, דלאו קדשי ה' נינהו אלא ממון בעלים, אלא באימורים לאחר זריקת מפני שהן דמיס (שם). מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים. כלומר דכל מנה ומנה מלינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים הדשים הליו (מעילה ו:) קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין בהן, ומאי טעמא אזיל לקולא, דאי אמרת כולן ראויין להביא עולה ואיכא מעילה בכולהו. מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו ד. דאינן בני מעילה ואי מייתי קרבן מעילה אישתכח דקא קופן מפינה משנכנו יקו מייתי חולין לעזרה, הלכך אזלינן לקולא דלא נהנין ולא מועלין (מעילה יא.). מעות מתעפין (מעירוד א.). בעודו סתומים. דלא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה (מנחות ד:). יפלו לגדבה. לשופרות, דסלכה היא בנזיר לתשה מקיני (שם). יוליך לים המלח. כדין חטאת שמתו בעליה דלמיתה אולה (שם). לא נהנין. מדרכגן, מועלין. דאמר מדרבנן, בשמעתא קמייתא דמעילה (ג.) חטאות המתות ומעות ההולכות לים המלח אין מועילו בהו דלאיבוד עולה. דדורוו בעלמא היא דלאו לכפרה אתיא וכדאמריגן בקינין (פ"ב מ"ה) האשה שמתה יביאו יורשיה עולתה

ביאו שלמים. אבל אשם ליכא דאשם אינו בנויר טהור אלא בנויר טמא ומכשירו להתחיל נוירות טהרה (מנחות ד:). ונאכלין יביאו שרביים. מכל משם עינו דמשם חינו נמיר שהיר מה מנוד עמת ומכשירו ההתיד מירות פהרה (מוחות דה). הצבלין ליום אחד. האו שרביים מחום בל מדיר נות ליום אחד. האינן טעונין לחם. משום דכתי ביה ותתן על כפי הטיר, וחלי כלן ניתירה יא). השאר כל שלמי גדיר. אלעיל מניה קלף לקרכנות מיר בתופסת דמיר, וקתני הראויין לנית כן שנה והבילו בן שתים, בן שמים והבילו בן שנה בל שנה בל מנה מבלים ופתולה והכחיו לא עלו לו, ושאר ושהים בעון שלמי לצור לחובה הן, ששמטן והבילו בן שתים והבילו בן שנה דשלמי מור דשלמי מדבה (מנוחות מה). שלא כמנותן שלא לשתן, ולאידך לישוא בן שנה דשלמי מיר דינו כדין תורה דאתר מר שלמיו לרכות שלמי מיר (שם). ואיבן טעונין בנאכלין ליום אחד. ליום ולילה כתומר שלמי מיר דינו כדין תורה דאתר מה של מובה (שם).